

Sygn. akt VI ACa 491/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Krzysztof Tucharz (spr.)

Sędzia SA – Teresa Mróz

Sędzia SO (del.) – Agnieszka Wachowicz – Mazur

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. i G. J. i K. S. (1)

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powódki i pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt III C 1180/11

1. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie I i II usuwa każdorazowo z treści zamieszczonych tam przeprosin zdanie „Jeszcze raz przepraszam Panią M. K. za naruszenie jej dóbr osobistych”;

b) w punkcie III w miejsce słów: „ w ramce o rozmiarze na co najmniej 1/8 tej strony, na białym tle, czarną czcionką pogrubioną...” wpisuje słowa „ w czarnej ramce o rozmiarze nie mniejszym niż 300x600 px, na białym tle, czarną czcionką pogrubioną Times New Roman 12 i z co najmniej pojedynczą interlinią (zgodnie z formatowaniem programu Microsoft Word)”, a ponadto usuwa z treści zamieszczonych tam przeprosin zdanie „ Jeszcze raz przepraszam Panią M. K. za naruszenie jej dóbr osobistych”;

c) w punkcie IV w miejsce słów: „ w ramce o rozmiarze na co najmniej 1/8 tej strony, na białym tle, czarną czcionką pogrubioną...” wpisuje słowa „ w czarnej ramce o rozmiarze nie mniejszym niż 300x600 px, na białym tle, czarną czcionką pogrubioną Times New Roman 12 i z co najmniej pojedynczą interlinią (zgodnie z formatowaniem programu Microsoft Word)”, a ponadto nadaje zamieszczonym tam przeprosinom następującą treść:

PRZEPROSINY

K. S. (1), była redaktor naczelna dziennika (...) przeprasza Panią M. K. za bezprawne opublikowanie na łamach dziennika (...) Jej zdjęć zrobionych podczas wykonywania przez nią prywatnych zajęć

na terenie Jej prywatnej posesji oraz informacji dotyczących jej życia prywatnego i oświadcza, że zdjęcia i informacje opublikowane zostały bez wiedzy i zgody M. K..

Niniejsze przeprosiny zostały opublikowane w konsekwencji przegranego procesu sądowego.

K. S. (1)

pełniąca funkcję redaktora naczelnego (...) w czasie opublikowania materiałów naruszających dobra osobiste Pani M. K.;

d) w punkcie V oddala powództwo o zobowiązanie pozwanych do zaprzestania wykorzystywania i rozpowszechniania w dzienniku (...) oraz w internetowym dzienniku (...) zdjęć informacji dotyczących powódki opublikowanych w dzienniku (...) w dniu 28 czerwca 2011 roku oraz w dzienniku (...) w artykułach i galeriach zdjęć pt. (...) i (...);

e) punktowi IV nadaje następującą treść: zasądza solidarnie od (...) Sp. z o.o. w W. i G. J. na rzecz M. K. kwotę 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami: w przypadku (...) Sp. z o.o. w W. – od dnia 14 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty, a w przypadku G. J. – od dnia 24 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty a ponadto zasądza solidarnie od (...) Sp. z o.o. w W. i K. S. (1) na rzecz M. K. kwotę 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami: w przypadku (...) Sp. z o.o. w W. – od dnia 14 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty, a w przypadku K. S. (1) – od dnia 31 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;

f) punktowi VIII nadaje następującą treść: zasądza solidarnie od (...) Sp. z o.o. w W. i G. J. na rzecz M. K. kwotę 2.560 (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt) złotych oraz zasądza solidarnie od (...) Sp. z o.o. w W. i K. S. (1) na rzecz M. K. kwotę 2.560 (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania;

2. w pozostałej części oddala obie apelacje;

3. zasądza solidarnie od (...) Sp. z o.o. w W. i G. J. na rzecz M. K. kwotę 1.850 (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt) złotych oraz zasądza solidarnie od (...) Sp. z o.o. w W. i K. S. (1) na rzecz M. K. kwotę 1.850 (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił częściowo powództwo M. K. skierowane przeciwko: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., G. J. i K. S. (1) o ochronę dóbr osobistych w ten sposób, że:

I. zobowiązał pozwanego (...) Sp. z o.o. do jednokrotnego opublikowania, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku, przeprosin w czarnej ramce, na pierwszej stronie dziennika (...), czarną czcionką pogrubioną Times New Roman 14, na białym tle, z co najmniej pojedynczą interlinią na co najmniej 1/6 strony, o następującej treści:

PRZEPROSINY

Wydawca dziennika (...) przeprasza Panią M. K. za bezprawne opublikowanie na łamach dziennika (...) Jej zdjęć, zrobionych podczas wykonywania przez nią prywatnych zajęć na terenie Jej prywatnej posesji oraz informacji dotyczących Jej życia prywatnego i oświadcza, że zdjęcia te i informacje opublikowane zostały bez wiedzy i zgody Pani M. K..

Jeszcze raz przepraszam Panią M. K. za naruszenie Jej dóbr osobistych.

Niniejsze przeprosiny zostały opublikowane w konsekwencji przegranego procesu sądowego.

Wydawca dziennika

(...)

II. zobowiązał pozwanego G. J. do jednokrotnego opublikowania, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku w sprawie, przeprosin w czarnej ramce, na pierwszej stronie dziennika (...), czarną czcionką pogrubioną Times New Roman 14, na białym tle, z co najmniej pojedynczą interlinią na co najmniej 1/6 strony, o następującej treści:

PRZEPROSINY

Redaktor Naczelny dziennika (...) G. J. przeprasza Panią M. K. za bezprawne opublikowanie na łamach dziennika (...) Jej zdjęć, zrobionych podczas wykonywania przez nią prywatnych zajęć na terenie Jej prywatnej posesji oraz informacji dotyczących Jej życia prywatnego i oświadczają, że zdjęcia te i informacje opublikowane zostały bez wiedzy i zgody Pani M. K..

Jeszcze raz przepraszam Panią M. K. za naruszenie Jej dóbr osobistych

Niniejsze przeprosiny zostały opublikowane w konsekwencji przegranego procesu sądowego.

Redakcja dziennika

(...)

III. zobowiązał pozwanego (...) Sp. z o.o. do opublikowania w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku w sprawie, na stronie głównej serwisu internetowego - dziennika (...) w ramce o rozmiarze na co najmniej 1/8 tej strony, na białym tle, czarną czcionką pogrubioną wraz z wyróżnionym tytułem zapisanym pogrubioną czcionką w kolorze czerwonym, w górnej części wyżej wymienionej strony oraz utrzymywanie na niej przez okres 7 dni od dnia opublikowania przeprosin o następującej treści:

PRZEPROSINY

Wydawca dziennika (...) przeprasza Panią M. K. za bezprawne opublikowanie na łamach dziennika (...) Jej zdjęć, zrobionych podczas wykonywania przez nią prywatnych zajęć na terenie Jej prywatnej posesji, oraz informacji dotyczących Jej życia prywatnego i oświadczają, że zdjęcia te i informacje opublikowane zostały bez wiedzy i zgody Pani M. K..

Jeszcze raz przepraszam Panią M. K. za naruszenie Jej dóbr osobistych.

Niniejsze przeprosiny zostały opublikowane w konsekwencji przegranego procesu sądowego.

Wydawca dziennika (...)

IV. zobowiązał pozwaną K. S. (1) do opublikowania w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku w sprawie, na stronie głównej serwisu internetowego - dziennika (...) w ramce o rozmiarze na co najmniej 1/8 tej strony, na białym tle, czarną czcionką pogrubioną wraz z wyróżnionym tytułem zapisanym pogrubioną czcionką w kolorze czerwonym, w górnej części wyżej wymienionej strony oraz utrzymywanie na niej przez okres 7 dni od dnia opublikowania przeprosin o następującej treści:

PRZEPROSINY

Redaktor Naczelna dziennika (...) przeprasza Panią M. K. za bezprawne opublikowanie na łamach dziennika (...) Jej zdjęć, zrobionych podczas wykonywania przez nią prywatnych zajęć na terenie Jej prywatnej posesji oraz informacji

dotyczących Jej życia prywatnego i oświadcza, że zdjęcia te i informacje opublikowane zostały bez wiedzy i zgody Pani M. K..

Jeszcze raz przepraszam Panią M. K. za naruszenie Jej dóbr osobistych.

Niniejsze przeprosiny zostały opublikowane w konsekwencji przegranego procesu sądowego.

Redakcja dziennika (...)

V. zobowiązał pozwanych (...) Sp. z o.o., G. J. oraz K. S. (1) do zaprzestania wykorzystywania i rozpowszechniania w dzienniku (...) oraz w internetowym dzienniku (...) zdjęć i informacji dotyczących powódki opublikowanych w dzienniku (...) w dniu 28 czerwca 2011 r. oraz w dzienniku (...) w artykułach i galeriach zdjęć pt. (...) i (...);

VI. zasądził solidarnie od pozwanych (...) Sp. z o.o. w W., G. J. i K. S. (1) na rzecz powódki M. K. kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami: w przypadku (...) Sp. z o. o. w W. od dnia 14 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty; w przypadku G. J. od dnia 25 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, a w przypadku K. S. (1) od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

W dniu 28 czerwca 2011 r. na pierwszej stronie dziennika (...) zamieszczony został dużymi literami tytuł (...) opatrzny zdjęciem powódki na tle (...) i komentarzami (...). Ciąg dalszy tego artykułu znalazł się na stronie 14 i 15 – ej gazety, pod tytułem (...). Znalazło się tam również dużych rozmiarów zdjęcie powódki na tle (...) oraz 3 mniejsze zdjęcia, na których przedstawiono powódkę na terenie (...) oraz zdjęcie domu wraz z informacją, że jest on położony w (...).

Równocześnie został opublikowany na stronie internetowej dziennika (...) artykuł pt. (...) wraz ze zdjęciem powódki. Ponadto widniał tam też artykuł pt. (...) – oma zdjęciami powódki oraz jej domu i otoczenia.

Na skutek wezwania wystosowanego w dniu 7 lipca 2011 r. przez pełnomocnika powódki zostały zdjęte po kilku dniach z serwisu internetowego zdjęcia zamieszczone w galerii (...) a po upływie ok. 11 miesięcy zdjęcia z galerii (...).

Powódka będąc (...) postanowiła wyprowadzić się ze stolicy, gdzie w miejscu jej zamieszkania była często nagabywana przez postronne osoby, i w tym celu zakupiła dom pod W. (w m. S.) licząc, że będzie mogła tam czuć się bezpiecznie i zachowywać swobodnie, bez obawy, że ktoś zrobi jej zdjęcie w sytuacji prywatnej, które następnie ukaże się w prasie.

Po publikacji przedmiotowych materiałów powódka straciła poczucie prywatności i bezpieczeństwa, mimo, że mieszka na osiedlu chronionym. Dlatego też podjęła dodatkowe środki uniemożliwiające ingerencję z zewnątrz osób trzecich (posadzenie na działce tui i świerków, zasuwanie zasłon w oknach).

Powódka nie wyrażała zgody na wykonywanie zdjęć zamieszczonych w spornych publikacjach. Nie udzielała też w przeprowadzanych z nią wywiadach informacji na temat miejsca położenia jej nowego domu.

Bez zgody powódki, ukazywały się wcześniej w innych mediach informacje o zakupionej przez nią nieruchomości wraz z podaniem ceny domu.

Pozwany G. J. pełni funkcję Redaktora Naczelnego dziennika (...) a K. S. (1) jest szefową serwisu internetowego (...).

Natomiast spółka (...) jest wydawcą obu tych publikatorów.

W pozwie z dnia 9 listopada 2011 r. powódka domagała się udzielenia jej ochrony naruszonych dóbr osobistych, poprzez zobowiązanie wszystkich pozwanych do opublikowania (indywidualnie) oświadczeń zawierających przeprosiny w miejscach gdzie ukazały się przedmiotowe materiały a ponadto do nakazania pozwanym zaprzestania

wykorzystywania i rozpowszechniania w dzienniku (...) i w serwisie internetowym (...) jakichkolwiek informacji naruszających dobra osobiste powódki w postaci: wizerunku, prywatności, autonomii informacyjnej, nietykalności mieszkania i miru domowego, wskutek przedstawiania powódki w sytuacjach prywatnych, nie związanych z jej działalnością publiczną.

Oprócz tego powódka domagała się zasądzenia solidarnie od pozwanych: (...) sp. z o.o. w W. i G. J. kwoty 40.00 zł oraz od (...) sp. z o.o. w W. i K. S. (1) kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia a ponadto zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego, powództwo co do zasady było usprawiedliwione.

W wyniku publikacji spornych artykułów i zdjęć zostały naruszone takie dobra osobiste powódki jak: prawo do prywatności, nietykalności mieszkania i wizerunku.

Jakkolwiek powódka jest osobą powszechnie rozpoznawalną to jednak ma prawo do zachowania sfery życia prywatnego. Poprzez zamieszczenie w prasie zdjęć powódki nie związanych z wykonywaniem przez nią funkcji zawodowych doszło do bezprawnego naruszenia jej dóbr osobistych (prawa do wizerunku) i nie ma tu istotnego znaczenia okoliczność, że strona pozwana zakupiła te zdjęcia do profesjonalnej agencji fotograficznej gdyż ciążył na niej obowiązek zbadania, czy powódka wyraziła zgodę na wykonanie i publikację tych zdjęć.

Sporne publikacje naruszały też poczucie prywatności i nietykalności mieszkania. Powódka czuje się obecnie zagrożona i obawia się, że może być w każdym momencie obserwowana, co wywołuje u niej dyskomfort psychiczny i stres. Wprawdzie pozwani wykazali, że informacje dotyczące miejsca położenia domu powódki i jego wartości były już wcześniej poddawane przez inne media, jednak ta okoliczność nie upoważniała pozwanych do ich powielania skoro nie upewnili się, czy odbywało się to za zgodą powódki.

Sąd Okręgowy nie podzielił też zarzutu pozwanych, że działali oni w obronie społecznie uzasadnionego interesu społecznego gdy w rzeczywistości przyświecała im jedynie chęć osiągnięcia zysku poprzez zwiększenie poczytności ich mediów w wyniku zaspokojenia ciekawości czytelników, dotyczącej prywatnych spraw aktorki.

Odpowiedzialność za ukazanie się publikacji w gazecie ponosi jej wydawca (spółka (...)) i Redaktor Naczelny G. J. a w serwisie internetowym – ten sam wydawca i redaktor działu – K. S. (1).

Odnosnie żądania opublikowania przez pozwanych przeprosin Sąd uznał za uzasadnione żądanie zamieszczenia takich oświadczeń na pierwszej stronie gazety w rozmiarze odpowiadającym 1/6 części strony oraz na stronie głównej portalu (...) o wielkości 1/8 strony, przy czym w tym drugim przypadku Sąd zrezygnował z określenia rozmiaru oświadczenia w pikselach z uwagi na brak odpowiedniego oprogramowania w sieci komputerowej Sądu, co uniemożliwiło weryfikację żądanej (w pikselach) wielkości przeprosin.

Sąd uwzględnił też roszczenie powódki o zobowiązanie pozwanych do zaprzestania wykorzystywania w przyszłości wizerunku u informacji na temat powódki, które stanowiły przedmiot spornych publikacji.

Zadecydował o tym fakt stworzenia w internecie całej galerii zdjęć powódki i miejsca jej zamieszkania, co nie zostało usunięte niezwłocznie po wystąpieniu pełnomocnika powódki a także ze względu na okoliczności, w jakich doszło do ujawnienia przedmiotowych materiałów.

Odnosząc się do roszczenia o charakterze majątkowym (zadośćuczynienia) Sąd uznał dochodzoną z tego tytułu kwotę 80.000 zł za zbyt wygórowaną w stosunku do rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru dokonanego naruszenia. Zdaniem Sądu, kwota przyznawana jako zadośćuczynienie powinna pełnić dla powoda funkcję kompensacyjną a nie represyjną wobec strony przeciwnej i nie może prowadzić do wzbogacenia się osoby pokrzywdzonej kosztem pozwanego.

Kierując się powyższymi względami Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że adekwatną do rozmiaru naruszenia i stopnia zawinienia pozwanych będzie kwota 20.000 zł, podlegającą zasądzeniu solidarnie od wszystkich pozwanych.

Z uwagi na końcowy wynik sprawy Sąd orzekł o kosztach postępowania stosowanie do przepisu art. 100 k.p.c. poprzez ich wzajemne zniesienie.

Od tego wyroku apelację wniosła powódka oraz pozwani.

Powódka zaskarżyła wyrok w zakresie dotyczącym: sposobu i treści opublikowania przeprosin na stronie głównej serwisu internetowego dziennika (...) przez pozwanych: (...) sp. z o.o. i K. S. (1), zasądzenia solidarnie kwoty 20.000 zł od wszystkich pozwanych, oddalenia powódzą o zasądzenie solidarnie od: (...) Sp. z o.o. i G. J. kwoty 40.000 zł zadośćuczynienia za krzywdy powódki spowodowanego naruszeniem jej dóbr osobistych w dzienniku (...) oraz o zasądzenie solidarnie kwoty 40.000 zł od: (...) sp. z o.o. i K. S. (1) kwoty 40.000 zł zadośćuczynienia za krzywdę powódki spowodowaną naruszeniem jej dóbr osobistych w dzienniku internetowym (...), a ponadto co do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W apelacji podniesione zostały następujące zarzuty:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) art. 24 § 1 k.c. oraz art. 78 ust. 1 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych w zw. z art. 83 pr. aut. poprzez błędną wykładnię pojęć „czynności potrzebne do usunięcia skutków naruszenia” i „oświadczenie w odpowiedniej formie”, skutkującą zasądzeniem roszczeń o zobowiązanie pozwanej (...) Sp. z o.o. i K. S. (1), do opublikowania na stronie głównej dziennika internetowego (...) przeprosin w formie, która powoduje, że zobowiązanie to jest niemożliwe do wykonania i wyegzekwowania, a ponadto w formie niedostatecznie i nieprecyzyjnie określonej;

b) art. 24 § 1 k.c. oraz art. 78 ust. 1 pr. aut. w zw. z art. 83 pr. aut. przez błędną wykładnię pojęć „czynności potrzebne do usunięcia skutków naruszenia” i „oświadczenie odpowiedniej treści”, wobec zobowiązania K. S. (1) do opublikowania przeprosin, których tekst zawiera nieprawdziwą informację jakoby redaktor naczelny dziennika (...) była (...) Sp. z o.o., oraz podpisanych nieprawidłowo przez „Redakcję dziennika (...);

c) art. 24 § 1 k.c., art. 448 k.c. i art. 38 ust. 1 Prawa prasowego przez błędną ich wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, że za naruszenie dóbr osobistych powódki w dzienniku (...) oraz za naruszenie dóbr osobistych powódki w dzienniku (...) odpowiedzialność ponoszą wszyscy pozwani i w konsekwencji uznanie, że odpowiadają oni solidarnie za naruszenia dokonane w obu dziennikach w zakresie roszczeń majątkowych i zasądzenie na rzecz powódki jednej kwoty zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez powódkę na skutek naruszeń jej dóbr w obu dziennikach;

d) art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 23 k.c. oraz art. 78 ust. 1 pr. aut. w zw. z art. 83 pr. aut. poprzez zasądzenie kwoty zadośćuczynienia w wysokości, która uniemożliwia spełnienie funkcji kompensacyjnej oraz funkcji prewencyjnej tego świadczenia w okolicznościach niniejszej sprawy;

e) art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 23 k.c. oraz art. 78 ust. 1 pr. aut. w zw. z art. 83 pr. aut. poprzez oczywiste naruszenie zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia oraz jego określenie w rażąco niskiej i oczywiście nieodpowiedniej wysokości do okoliczności stanowiących podstawę jej przyznania;

f) art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 23 k.c. poprzez ich błędną wykładnię skutkującą:

- przyznaniem powódce ochrony dóbr osobistych, która jest iluzoryczna i naraża powódkę na dalsze ich naruszenie przez pozwanych,

- pozbawieniem powódki skutecznego narzędzia do reagowania na bezprawne publikacje zawierające informacje na temat życia prywatnego,

- pozbawienie powódki kontroli nad instrumentalnym wykorzystaniem jej dóbr osobistych dla celów wyłącznie o komercyjnym charakterze;

2. naruszenie przepisów procedury w postaci:

a) art. 233 k.p.c. przez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadząca do wniosku, że stopień zawinienia pozwanych i rozmiar doznanego przez powódkę w krzywdy były na tyle nieznaczące, że wystarczające jest przyznanie powódce solidarnie od pozwanych zadośćuczynienia w łącznej kwocie 20.000 zł;

b) art. 100 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do niezastosowania zdania drugiego tego artykułu pomimo że wszystkie żądane przez powódkę roszczenia zostały uznane za słuszne co do zasady;

c) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez niedopełnienie wymogów właściwego uzasadnienia wyroku w części dotyczącej postanowienia o zwrocie kosztów procesu.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

1) określenie formy przeprosin do których publikacji zostali zobowiązani na stronie głównej serwisu internetowego – dziennika (...): (...) Sp. z o.o. i K. S. (1) w sposób określony przez powódkę;

2) zasądzenie solidarnie od pozwanych: (...) sp. z o.o. i G. J. na rzecz powódki kwoty 25.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia ww. odpisu pozwu do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia oraz zasądzenie solidarnie od (...) Sp. z o.o. i K. S. (2) na rzecz powódki kwoty 25.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia ww. odpisu pozwu do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia;

3) zasądzenie solidarnie do pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu przed Sądem I instancji.

Ponadto zgłoszony został wniosek o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Z kolei pozwani wnieśli apelację w części dotyczącej rozstrzygnięcia uwzględniającego powództwo zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

a) art. 321 § 1 k.p.c. poprzez orzeczenie co do wielkości oświadczeń, do opublikowania których zostali zobowiązani pozwani w Internecie, w sposób nie znajdujący oparcia w żądaniu powódki;

b) art. 233 k.p.c. przez naruszenie obowiązku wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz zasadom doświadczenia życiowego a ponadto popełnienie błędów w ustalaniu stanu faktycznego takich jak:

- przyjęcie, że publikacja spornych artykułów wraz ze zdjęciami miała miejsce na stronie głównej serwisu internetowego – co stoi w sprzeczności z przedłożonymi przez powódkę dowodami w postaci wydruków ze strony internetowej,

- przyjęcie, że powódka nie ujawniła publicznie w mediach informacji że sfery swojej prywatności – co stoi w sprzeczności z treścią licznych wywiadów przeprowadzonych z powódką,

- ustalenie, że powódka w związku z publikacjami straciła poczucie prywatności i bezpieczeństwa,

- ustalenie, że strona pozwana nie usunęła niezwłocznie zdjęć powódki z serwisu internetowego po otrzymaniu pisma powódki,

- obrażę art. 233 k.p.c. przez bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności zeznań powódki,

- naruszenie art. 217 k.p.c. przez oddalenie wniosku pozwanych o dopuszczenie dowodu z zeznań św. M. T. na okoliczność istnienia w sferze publicznej informacji będących przedmiotem spornych publikacji tj. miejscowości, w której położona jest nieruchomość powódki oraz jej szacunkowej wartości oraz celu publikacji;

2) naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 23 i 24 k.c. oraz art. 14 ust. 6 Prawa prasowego poprzez ich nieprawidłową wykładnię skutkującą uznaniem, że: nazwa miejscowości, w której mieszka powódka, szacunkowa wartość nieruchomości oraz zdjęcia domu stanowią informację o charakterze prywatnym, a w konsekwencji, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki,

b) art. 23 i 24 k.c. oraz art. 1, 6, 14 ust. 6 i art. 38 § 1 Prawa prasowego przez nieprawidłowe uznanie, że publikacja spornych artykułów naruszyła dobra osobiste powódki w postaci poczucia prywatności oraz nietykalności mieszkania podczas gdy owo naruszenie wiąże się nie z samym faktem publikacji a sposobem wykonania zdjęć powódce przez osoby trzecie za co pozwani nie powinni być obciążeni odpowiedzialnością,

c) art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 81 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez błędną wykładnię oraz przypisanie pozwanym bezprawności działania, podczas gdy działali oni w uzasadnionym zaufaniu do agencji fotograficznej, a po uzyskaniu informacji o braku zgody powódki na publikację zdjęć niezwłocznie podjęli dobrowolne działania mające na celu usunięcie zdjęć powódki ze stron internetowych,

d) art. 38 § 1 Prawa prasowego w zw. z art. 366 k.c. przez jego błędne zastosowanie i zasądzenie obowiązku zapłaty zadośćuczynienia na rzecz powódki solidarnie przez wszystkich pozwanych,

e) art. 24 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zobowiązanie pozwanych do opublikowania oświadczeń o treści oraz w formie niespełniających przesłanki adekwatności czynności potrzebnych do usunięcia skutków spornych publikacji,

f) art. 455 k.c. poprzez błędną wykładnię pojęcia „niezwłocznie” w sytuacji gdy pozwani usunęli zdjęcia z serwisu internetowego bez nieuzasadnionego odwołania,

g) art. 23 i 24 § 1 k.c. w zw. z art. k.c. poprzez orzeczenie obowiązku zaniechania dalszych naruszeń dóbr osobistych powódki w sytuacji gdy nie wykazała ona istnienia uzasadnionej obawy, że dojdzie do takich naruszeń,

h) art. 23 i 24 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez orzeczenie obowiązku opublikowania łącznie 4 oświadczeń o określonej treści i formie na pierwszej stronie dziennika (...) oraz na stronach głównych portali internetowych co należy ocenić jako nieadekwatne do ustalonego przez Sąd naruszenia, jego stopnia oraz całokształtu okoliczności sprawy,

i) art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. poprzez przyznanie powódce zadośćuczynienia w wysokości nieodpowiedniej do wszelkich okoliczności sprawy.

W nawiązaniu do przytoczonych wyżej zarzutów pozwani wnosili o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki, na ich rzecz, kosztów postępowania. Każda ze stron wniosła o oddalenie apelacji swojego przeciwnika.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów dalej idącej apelacji pozwanych nie sposób zgodzić się z poglądem jakoby Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 23 i 24 k.c. uznając, że publikacja spornych materiałów skutkowałą bezprawnym naruszeniem dóbr osobistych powódki.

Zasadnie powódka wskazywała, że działania pozwanych godziły w takie jej dobra osobiste jak: prawo do prywatności oraz do wizerunku w związku z rozpowszechnianiem na wielką skalę materiałów informacyjnych zawierających szczegółowe dane odnośnie jej prywatnej posesji oraz wykonywanych przez powódkę zajęć o całkowicie niepublicznym charakterze.

Jeżeli zaś chodzi o dobro osobiste w postaci nietykalności mieszkania to przyjmując nawet, że przedmiotowe zdjęcia pochodziły od osób nie będących zleceniobiorcami pozwanych to niewątpliwie pozwani ponoszą również z tego tytułu odpowiedzialność jako ci, którzy w sposób świadomy skorzystali z wyrządzonej powódkie szkody, upubliczniając ten materiał.

Zupełnie nie do przyjęcia jest argumentacja skarżących, że działali oni w dobrej wierze, wskutek przypuszczenia, iż powódka godziła się na fotografowanie jej osoby oraz należącej do niej posesji oraz na skierowanie tych zdjęć do powszechnego obiegu. Pozwani, jako profesjonalści, powinni byli zdawać sobie sprawę z konieczności uzyskania wcześniej aprobowanego stanowiska powódki odnośnie zamierzanych przedsięwzięć. Nie może przy tym wyłączać ich odpowiedzialności fakt, że seria zdjęć, które dotyczyły artykułu (...) została usunięta ze stron internetowych dziennika (...) po kilku dniach od otrzymania wezwania wystosowanego do pozwanych przez pełnomocnika powódki (nota bene – domagał on się aby natychmiast zaprzestano rozpowszechniania i publikowania zdjęć jego klientki).

Nie sposób też podzielić argumentacji skarżących, że skoro już wcześniej inne media podawały informacje o miejscu położenia domu powódki, przedstawiały jego zdjęcia i spekulowały na temat ceny zakupu nieruchomości to pozwani mogli również rozpowszechnić tego rodzaju informacje bez narażenia się na odpowiedzialność przewidzianą w art. 24 k.c. w zw. z art. 23 k.c. Wbrew opinii pozwanych powyższe kwestie nie utraciły swojego prywatnego charakteru i nie można zgodzić się z zarzutem, że Sąd Okręgowy naruszył tu przepis art. 14 ust. 6 Prawa prasowego przyjmując, że również w tym przypadku miało miejsce bezprawne naruszenie dóbr osobistych powódki (prawo do prywatności).

Co się zaś tyczy oddalonego przez Sąd I instancji wniosku dowodowego pozwanych o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. T. na okoliczność istnienia informacji, będących przedmiotem publikacji, w sferze publicznej (miejscowości w której położona jest nieruchomość powódki oraz jej szacunkowej wartości) oraz celu publikacji to powyższe rozstrzygnięcie należy uznać za prawidłowe.

Odnośnie tej pierwszej kwestii, słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że powinna ona zostać wykazana w drodze przedłożenia kopii lub wydruków stosownych materiałów prasowych, co zresztą pozwani zrealizowali dołączając takie dokumenty do odpowiedzi na pozew. Nie zmienia to jednak w niczym faktu, że pozwani nie mogli w ten sposób doprowadzić do uchylenia swojej odpowiedzialności. Jeżeli natomiast chodzi o drugą okoliczność, która miała być przedmiotem dowodu – „cel publikacji”, to nie wskazano, co konkretnie skarżący mieli tu na myśli. Biorąc po uwagę ich naiwne tłumaczenie, że skoro zdjęcia zostały zakupione od profesjonalnej agencji fotograficznej i w chwili publikacji brak było podstaw do kwestionowania istnienia zgody powódki na ich wykonanie oraz dalsze rozpowszechnianie to postanowili je opublikować z odpowiednim komentarzem, nie sposób odmówić racji Sądowi Okręgowemu, że pozwani działali tu w celach czysto komercyjnych, wykorzystując dużą popularność powódki w społeczeństwie z racji jej osiągnięć artystycznych.

Jako nieistotny trzeba też ocenić zarzut, że Sąd Okręgowy pominął fakt, że sporne materiały nie zostały zamieszone na stronie głównej dziennika internetowego (...)

Mając na względzie obszerność tych publikacji i ich różnorodną lokalizację trudno byłoby tu zastosować sugerowaną przez pozwanych zasadę „lustrzanego odbicia” odnośnie miejsca gdzie powinny ukazać się stosowane przeprosiny. Dokonany przez Sąd Okręgowy wybór miejsca publikacji oświadczeń jest rozwiązaniem racjonalnym, pozwalającym zniwelować przynajmniej w części ujemne skutki bezprawnych działań pozwanych tj.: wydawcy dziennika (...) oraz jego ówczesnego redaktora naczelnego.

Natomiast mają rację zarówno pozwani jak i powód zarzucając Sądowi Okręgowemu wadliwe określenie rozmiaru tekstu przeprosin wskutek potraktowania strony internetowej jako tylko tej powierzchni, która zostaje wyświetlona na ekranie monitora.

Odnosnie tej kwestii Sąd Apelacyjny wypowie się bliżej przy ocenie zarzutów strony powodowej, dotyczących jeszcze innych zagadnień natury formalnej, związanych z nakazanymi przeprosinami w Internecie, jak też samej ich treści.

Odnosząc się do zarzutu, że Sąd I instancji wadliwie wskazał, iż powódka nie ujawnia w mediach informacji ze sfery jej prywatności, na co ma wskazywać treść przeprowadzonych z nią wywiadów, to trzeba zauważyć, że tego rodzaju argumentacja pomija jedną istotną okoliczność a mianowicie, że to wyłączne powódka ma prawo decydować o tym, co chce upublicznić ze swojego prywatnego życia a w żadnym z przedstawionych przez pozwanych materiałów prasowych, pochodzących z okresu poprzedzającego zdarzenia objęte sporem nie wypowiedała się ona w sprawach dotyczących nabycia domu pod W. czy też sposobu spędzania wolnego czasu na tej posesji i nie wchodziła tu w grę sugerowana w apelacji możliwość „weryfikacji” takich okoliczności.

Jako nieuzasadniony należało ocenić zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. poprzez danie bezkrytycznie wiary zeznaniom powódki.

Stanowisko skarżących, jakoby zdarzenia związane z upublicznieniem przedmiotowych zdjęć nie miały żadnego wpływu na zmniejszenie poczucia bezpieczeństwa pozwanej i zakres jej swobody w miejscu gdzie obecnie zamieszkuje, nawiązuje do rzekomego oświadczenia powódki z wywiadu z 2012 r. dla czasopisma (...), co nie znajduje potwierdzenia w treści złożonych do akt sprawy kopii wywiadu (k. 392 – 396 a.s.).

Jeżeli zaś chodzi o zarzut „nieadekwatności” żądań powódki dotyczących opublikowania przez wydawcę i pozwanego G. J. przeprosin w dzienniku (...) z racji ich miejsca (pierwsza strona gazety) oraz wielkość (1/6 część strony) to również nie zasługuje ona na uwzględnienie. Wprawdzie zasadnicza część materiałów została zamieszczona na dalszych stronach dziennika, ale uwagę czytelników musiało siłą rzeczy przyciągać duże zdjęcie powódki (...) opatrzone wielkim tytułem, (...) oraz z szeregiem uwag, na temat aktorki, co wypełniało prawie całą pierwszą stronę gazety i zdominowało inne, sygnalizowane w tym wydaniu informacje (k. 106 a.s.). Prawidłowo również postąpił Sąd Okręgowy nakazując złożenie stosowanych oświadczeń indywidualnie, przez każdego z pozwanych.

Można natomiast zgodzić się z zarzutem skarżących o braku przekonujących motywów, którym kierował się Sąd I instancji zobowiązując pozwanych do zaprzestania wykorzystywania i rozpowszechniania spornych materiałów.

Z ustaleń Sądu wynika, że pozwani nie dokonują obecnie naruszeń dóbr osobistych powódki wobec usunięcia spornych zdjęć i artykułów ze stron internetowych dziennika (...) Tak więc zawarte w pkt V zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie mogło dotyczyć tylko, ewentualnych działań pozwanych, które zaistniałyby w przyszłości. Słusznie podnoszą skarżący, że wymagało to wykazania przez powódkę, iż zachodzi uzasadniona obawa, że będą oni dopuszczać się dalszych, tego typu naruszeń.

Przywołana na tę okoliczność argumentacja Sądu odnosi się do zdarzeń przeszłych tj. do faktu nieusunięcia przez pozwanych niezwłocznie przedmiotowych publikacji z sieci, po wezwaniu ich przez pełnomocnika powódki do natychmiastowego wykonania takiej czynności.

Skarżący argumentują, że zastosowali się do tego wezwania bez zbędnej zwłoki (po kilku dniach) ale w rzeczywistości zrealizowali wówczas tylko część żądania, co wynika jednoznacznie z treści pisma przedstawiciela wydawcy z dnia 11 lipca 2011 r. (k. 86 – 87).

Tym niemniej, w opinii Sądu Apelacyjnego powyższe kwestie nie mogą rzutować na ocenę prawdopodobnego zachowania się pozwanych w przyszłości w związku z posiadaniem przez nich materiałem dotyczącym osoby powódki. Nie wystarczy tu bowiem subiektywne przekonanie powódki, że skoro pozwani nie dostrzegają nic zdroźnego

w rozpowszechnianiu informacji dotyczących domu powódki to będą jeszcze wracać do tej tematyki w dalszych publikacjach prasowych.

Zasługiwał również na uwzględnienie zarzut pozwanych, że zbyteczne było zamieszczenie w tekście przeprosin zdania „Jeszcze raz przepraszam Panią M. K. za naruszenie Jej dóbr osobistych”. Właściwy cel zastosowania tego środka niemajątkowej ochrony dóbr zostanie bowiem osiągnięty bez konieczności zamieszczania tego rodzaju dodatkowego aktu skruchy. Natomiast nie ma racji strona pozwana podnosząc zarzut, że nie zachodziła potrzeba jednoczesnego zawarcia w treści przeprosin, sformułowania o bezprawności publikacji oraz informacji, że zdjęcia i informacje zostały opublikowane bez wiedzy i zgody powódki. Bezprawność czynu może przybrać różne postaci i czytelnicy powinni uzyskać wiedzę o tym, w czym konkretnie przejawiała się ona w niniejszej sprawie.

Jako oczywiście uzasadniony należy ocenić zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 38 ust. 1 Prawa prasowego poprzez zasądzenie solidarnie jednej kwoty zadośćuczynienia od wszystkich pozwanych, co również zakwestionowała strona powodowa w swojej apelacji. Słusznie wskazują obie strony, że nie może być tu mowy o solidarnej odpowiedzialności redaktorów naczelnych dwóch odrębnych tytułów prasowych, gdzie zdaniem Sądu, doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki. Nie sposób jednak zgodzić się z twierdzeniem pozwanych, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy zbędne było przyznanie powódce jakiegokolwiek świadczenia pieniężnego.

Przechodząc do apelacji strony powodowej, należy podzielić jej stanowisko o istnieniu przesłanek do zasądzenia dwóch odrębnych zadośćuczynień za doznaną krzywdę tj. pierwszego od wydawcy dziennika (...) i jej redaktora naczelnego – G. J. (solidarnie) oraz drugiego od wydawcy dziennika internetowego (...) i ówczesnej redaktorki naczelnej tego medium – K. S. (1) (solidarnie).

W rzeczywistości bowiem do naruszenia dóbr osobistych powódki doszło w wyniku dwóch różnych zdarzeń: publikacji materiałów prasowych w gazecie (...) oraz zamieszczenie informacji i galerii zdjęć na stronach internetowych dziennika (...), przy czym zakresy treści tych materiałów nie pokrywały się z sobą w całości.

Krzywda, jakiej powódka doznała wskutek powyższych zdarzeń wymaga przyznania jej stosowanej rekompensaty finansowej, która nie może mieć symbolicznego charakteru ale nie może też być nadmierna i stanowić źródła wzbogacenia (vide: wyrok SN z 9 lutego 2000 r. III CKN 582/98). Uwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na wysokość zadośćuczynienia powala przyjąć, że adekwatną kwotą, przedstawiającą dla powódki odczuwalną korzyść majątkową będzie każdorazowo świadczenie w wysokości 20.000 zł odpowiadające równowartość blisko sześciomiesięcznych poborów, jakie powódka otrzymuje z tytułu zatrudnienia w (...) (vide: zeznania powódki k. 400 a.s.). Strona powodowa ma rację zarzucając pozwanym, iż dopuścili się oni umyślnego naruszenia jej dóbr osobistych a motywem ich działania była chęć uzyskania znaczących zysków dzięki publikacji spornych materiałów.

Nie można jednak podzielić twierdzenia skarżącej, że wchodziła tu w grę kwota wskazana w apelacji.

Po pierwsze - powódka bezpodstawnie utożsamia przychód ze sprzedaży gazety (...) z zyskiem (i to przy założeniu, że cały jej nakład została wówczas sprzedany).

Po drugie – zawartość tego dziennika (z dnia 28 czerwca 2011 r.) obejmuje też wiele innych tematów i trudno ocenić, w jak dużym stopniu zwiększyła się wówczas poczytność tej gazety w stosunku do jej wydań z innych dni.

Nie negując poglądu skarżącej, że zadośćuczynienie obok funkcji kompensacyjnej, jako podstawowej, powinno również mieć na celu realizację funkcji prewencyjnej trzeba zauważyć, że nie mniejsze znaczenie ma w tym ostatnim przypadku, zastosowanie środków niemajątkowej ochrony dóbr osobistych, takich jak na przykład podanie do publicznej wiadomości (nieograniczonemu kręgowi odbiorców) informacji o przeproszeniu osoby pokrzywdzonej wraz z wyjaśnieniem - na czym polegało bezprawne działanie sprawcy. Przy całym nagannym postępowaniu pozwanych przemawia na ich korzyść jednak okoliczność, a mianowicie to, że starali się oni przedstawić osobę powódki w pozytywnym świetle, co nie pozostaje bez wpływu na rozmiar doznanej przez nią krzywdy. Odsetki od przyznanych

powódce kwot zadośćuczynienia zostały zasądzone począwszy od pierwszego dnia po dacie doręczenia każdemu z pozwanych odpisów pozwu, którą to czynność należy traktować jako wezwanie do zapłaty.

W apelacji powódki zasadny też był zarzut dotyczący błędnego określenia w treści przeprosin (pkt IV zaskarżonego wyroku) redaktora naczelnego dziennika (...) gdzie zamiast K. S. (1) wpisano wydawcę tego tytułu prasowego a ponadto mylnie wskazano, że powyższe oświadczenie powinno zostać podpisane przez „Redakcję dziennika (...)” a nie przez osobę K. S. (1). Niezależnie od tego wobec zaprzestania pełnienia przez tę osobę funkcji redaktora naczelnego portalu (...) z dniem 31 marca 2013 r. (630 a.s.) tekst nakazanych przeprosin wymagał dodatkowej modyfikacji poprzez zaznaczenie, że pozwana K. S. (1) składa powyższe oświadczenie jako była redaktor naczelny dziennika internetowego (...), która pełniła tę funkcję w czasie opublikowania materiałów naruszających dobra osobiste powódki. Jako oczywiście chybiony należy ocenić argument pozwanej zawarty w piśmie jej pełnomocnika z dnia 29 października 2013 r. (k. 627, 629 a.s.), że utraciła ona legitymację procesową bierną wskutek zaprzestania pełnienia rzeczony funkcji.

Jak już była o tym wcześniej mowa, Sąd Okręgowy bezpodstawnie odstąpił od zastosowania żądanej przez powódkę wielkości tekstu przeprosin, które mają zostać zamieszczone przez pozwanych: (...) sp. z o.o. i K. S. (1) na stronie głównej dziennika internetowego (...) Kierując się błędnymi założeniami Sąd nałożył na pozwanych obowiązek w rozmiarze wykraczającym znacznie ponad żądanie strony przeciwnej, co potwierdzają załączone do apelacji pozwanych wydruki tzw. wizualizacji oświadczeń.

Nie wiadomo natomiast dlaczego Sąd pominął żądanie powódki związane z pewnymi szczegółami dotyczącymi formy oświadczenia (pkt III i IV wyroku) tj. rodzaj czcionki, jej rozmiar, interlinia, ramka co ma zapewnić odpowiednią czytelność tekstu.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny zmienił rozstrzygnięcie zawarte w pkt III i IV zaskarżonego wyroku mając też na względzie zarzuty apelacji pozwanych (które dotyczyły też treści pkt I i II wyroku) negujące konieczności zamieszczenia w oświadczeniach dodatkowego passusu dotyczącego przeprosin.

Nie ma natomiast podstaw aby skrócić okres czasu, przez jaki oświadczenia zamieszczone w Internecie mają tam widnieć biorąc pod uwagę okres, w jakim dochodziło do naruszeń dóbr osobistych powódki. Sąd Apelacyjny podzielił zarzut powódki o wadliwości orzeczenia polegającego na wzajemnym zniesieniu między stronami kosztów procesu. Powódka wygrała sprawę co do zasady, ponosząc znacznie większe koszty niż pozwani (opłaty od pozwu).

Biorąc pod uwagę ostateczny wynik sprawy stronie powodowej należy się od pozwanych, występujących wobec niej w dwóch osobnych relacjach tj. powódka - (...) sp. z o.o. i G. J. oraz powódka - (...) sp. z o.o. zwrot części poniesionych przez nią kosztów postępowania, w postaci wynagrodzenia pełnomocnika z tytułu dochodzenia roszczeń o charakterze niemajątkowym – 360 zł, połowa wynagrodzenia z tytułu dochodzenia roszczeń majątkowych 1.200 zł (2.400 zł x 50%) oraz opłata sądowa od uwzględnionego zadośćuczynienia – 1.000 zł (5% x 20.000 zł) co daje w każdym z ww. przypadków kwoty w łącznej wysokości po 2.560 zł.

Mając to wszystko na względzie Sąd Apelacyjny zmienił częściowo zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. a w pozostałym zakresie oddalił obie apelacje z mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 100 zd. k.p.c. stosując zasadę ich stosunkowego rozdzielenia.

W ostatecznym rezultacie powódka powinna otrzymać od pozwanych (w relacji jak przed Sądem I instancji) kwoty po 1.850 zł na które składają się: opłaty od apelacji – 1.100 zł (5% x 10.000 zł + 600 zł) tj. w zakresie w jakim została ona uwzględniona oraz części wynagrodzenia pełnomocnika – 750 zł.